

Mesut olmanın dayanılmaz ağırlığı

BAĞIŞ ERTEN

Spor / 09/10/2010

Açık konuşayım. Skor beni neredeyse hiç ilgilendirmedir dün. Bu maçtan sonra Mesut'un, Halil'in, Hamit'in, Nuri'nin, onlar gibi çift dilli, çift kimliklilerin hayatı zorlaşmasın istiyordum.

On yıllardır iki ulus arasında sıkışmış bir

neslin sırtına bir de futbolun hamaseti yüklenmese bari, diyordum. Futbolun akrabalastırdığı iki takımın/ülkenin, göçmen politikasında sürekli çuvallayan Avrupa

Birliği'ne örnek olmasını diliyordum. Ne

kadarı gerçekleştirdi bu dileklerin? İyimser

olmak kolay değil. Hayat zorsa futbol da zorlaşıyor ne yazık ki! Oysa Almanya topyekün bir şekilde entegrasyona vurgu yapıyordu kaç gündür. Bild bile iyi niyet elçisi

gibiydi. Belli ki 'ötekilerini' kazanmak için bir fırsat olarak görüyorlardı bu maçı. Ama işleri kolay değil. Şovenizm virüsü kolay kolay atılamıyor.

Dün akşam Berlin'in bir Türk şehri olduğu gerçeğini bir kez daha haykıran onbinlerce taraftarın öfkesi ne yazık ki kolay soğumuyor. Oysa hepimiz biliyoruz, sorunun da, çözümün de parçaları o kitlelerde saklı. Ama bir

yerden başlayacaksa Nurilerle, Mesutlarla başlamak gerek. Mesut'u yuhalamakla

değil. Çünkü Radikal'de Halük Sunat'ın aktardığı Goethe alıntısı sahadaki çift pasaportlulara ithaf edilmiş sanki: "Bir

dil bilen o dili de bilmez." Teşbihte hata olmasın, biz de diyelim ki "Tek ülke

seven o ülkeyi de sevmeyiz."

Sahanın futbol demografisi ise bu mozaik vurgusuna inat gayet 'üniterdi'. Bir Bundesliga maçından daha fazla Almanya merkezli futbolcu vardı sahada. İlk 11'lerdeki

22 kişiden 16'sı futbolu Almanya'da öğrenmişti ve topla ilk kez Misakı Milli'de buluşanların sayısı ise sadece beşte kalıyordu. Hatta Ay-Yıldızlılar ligdeki 6+2+2 kuralına uymak istercesine geniş kadrosunda tam 9 başka ülkede doğmuş oyuncu barındırıyordu. Yani tribünlere inat sahadakiler Anayasa'yı değiştirecek bir çoğunlukla Almanya uyrukluydu. Sonuç da öyle oldu.

Maç, daha ilk anından itibaren karmaşıklaştıran bu ruh haline uygun olarak seyretti. Gerçi dümende hep Almanlar vardı. Topa da oyuna da daha çok onlar hükmetti. Bu

Almanların maçın jeopolitik öneminden ziyade sahadaki dengesine konsantre olduklarının bir belirtisiydi sanırım. Özellikle de 'daha Alman' görünen Müller, Lahm,

Klose gibi isimlerin. Türkiye ise ne kontra pususunu istediği gibi çalıştırabilirdi, ne de topa sahip olabilecek ayaklarını devreye sokabilirdi. İkinci yarıda biraz daha öndeydi

Ay-Yıldızlılar. Ondan da sonuca dönük bir şey çıkmadı. Tersine Almanya hep bir adım önde olan taraftı. Üstüne bir de Mesut'un golü geldi. Herkesin merak ettiği soru

da cevabını bulmuş oldu. Sevinemedi Zonguldaklı Alman. İyi mi oldu sizce? Pek emin değilim.

Kabul edelim, bu Almanya takımı yeryüzünün en sempatik Alman ürünü. Çok renkli, çok dilli, çok eğlenceli ve coşkulu bir de Oktoberfest var sanırım. O yüzden

Almanlar yenince biz de yenilmiş sayıldık diye pek üzülmemek gerek. Güzel futbola ve çok kültürlü bir dünyaya özlem duyan herkes bu Almanya'yı sevecektir. Hem

'bizden' biri de var aralarında.